Povestioară - Cuiele

Tonice pentru suflet:

https://independent.academia.edu/emystea/Tonice-pt-suflet

https://archive.org/details/@steaemy?query=Tonice+pentru+suflet

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Tonice+pentru+suflet

***

Omul avea un fecior rău cum e fierea (cu un caracter dificil). Lenea curgea de pe el, în timp ce cu uşorul trai era frate de cruce. Doar de blestemăţii şi rele era bun.

Tătâne-său nu-l bătu, cum făceau alţi părinţi. Bătu câte un cui în uşă de fiecare boacănă a neisprăvitului; cuiul şi fapta de ocară.

Timpul curse, uşa se umplu; deveni zid de cuie. N-aveai unde pune un deget şi fiul omului se înfurie, vorbind către tatăl său:
- Nicăieri ca la noi. De ce ai bătut cuie în uşă?

- Tu le-ai bătut, zice tatăl.
- Eu?

- Da. N-ai făcut tu rele, duium, cutare şi cutare, nu mai ţin minte câte, multe, fără număr?

- Făcut, recunoscu fiul.

- De fiecare faptă rea am înfipt câte un cui. Priveşte, ăsta eşti, vorbi tatăl, posomorându-se rău.

- Nu-i supărare, cuiele se pot scoate; eu voi fi acela, promise fiul.

- Poate făcând tot atâtea fapte bune, spuse tatăl şi îşi văzu de propriile griji.

Odrasla îşi luă rolul în serios, se făcu alt om, de nerecunoscut, încât fapta de laudă şi actul de mărinimie deveniră obişnuinţă. Nu trecea zi să nu ia cleştele spre a scoate un cui-două din uşa fărădelegilor lui.

Timpul curse, uşa se goli şi fiul alergă într-un suflet la tatăl său, care albise pe cap, trăgea să moară.

Spuse către el, strălucind de bucurie:
- Văzut-ai, tată? Nu mai e nici un cui. Le-am scos pe toate.

- Dar găurile?

Cuiele, după Pop Simion

Cearta şi cuiele din copac

Singurul mod de a obține ceea ce e mai bun dintr-o ceartă este să o eviți. O spunea Dale Carnegie și mare dreptate avea.

***

A fost odată un băieţel cu un caracter tare urât.

Tatăl lui i-a dat într-o zi un săculeţ plin de cuie şi i-a spus:
- Bate câte un cui în pomul din spatele grădinii de fiecare dată când te superi sau te cerţi cu cineva!

În prima zi băiatul a bătut 37 de cuie. În săptămânile care au urmat a învăţat să se controleze şi numărul cuielor bătute în copac s-a micşorat de la o zi la alta.

Descoperise că este mult mai uşor să te controlezi decât să baţi cuie într-un copac!

În sfârşit a sosit ziua în care băiatul nu a mai bătut nici un cui în pom. S-a dus prin urmare la tatăl său să-i spună că nu a mai bătut niciun cui în acea zi.

Tatăl lui i-a spus atunci:
- Scoate câte un cui din pom pentru fiecare zi care trece fără să îţi pierzi răbdarea!

Zilele au trecut şi în sfârşit băiatul a putut să-i spună tatălui că a scos toate cuiele din pom.

Tatăl l-a condus pe băiat până în faţa pomului şi i-a spus:
- Fiule, te-ai purtat foarte bine, dar priveşte câte găuri sunt în copac! Nu va mai fi niciodată ca înainte…

Când te cerţi cu cineva şi când îi spui lucruri urâte îi laşi o rană, precum cuiele în copac…

&&&

Frumoasă și plină de învățăminte această povestioară a cărei sursă este internetul. Așadar, ar fi de preferat ca atunci când suntem puși pe ceartă să ne aducem aminte de „bătutul cuielor în copac” , dar și de ceea ce spunea Lucian Blaga : ”Să nu te cerți cu   oamenii mai mult decât cu tine însuți.” Toate astea pentru că nu vom putea niciodată să   luăm viața de la început pentru a evita să batem câte un cui, sau mai multe , în sufletele   celor dragi.

Cuiele din uşă

Nimeni nu e indiferent la cuvintele sau gesturile care-i vizează propria persoană. Când te cerţi cu cineva şi îi spui lucruri pentru care după aceea trebuie să-ţi ceri iertare îi provoci o rană. Iar atunci când persoana este foarte sensibilă, s-ar putea ca relaţia să fie compromisă iremediabil. Sfântul apostol Iacov ne avertizează în epistola sa: „Limba mic mădular este, dar cu mari lucruri se făleşte! Iată, puţin foc, şi cât codru aprinde!“ (Iacov, 2, 5).

Mesajul pildei de astăzi este acesta: nu daţi prilejuri de ceartă, ca să nu regretaţi mai apoi!

***

A fost odată un băiat cu un caracter dificil. Mai mereu făcea ceva ca părinţii lui să fie supăraţi. Comportamentul lui nu se îndrepta şi copilul mergea din rău în mai rău, iar părinţii erau deznădăjduiţi şi obosiţi de atâtea observaţii făcute odraslei lor.

Într-o zi, aceştia i-au adus un săculeţ plin de cuie şi i-au spus ca pentru fiecare nemulţumire adusă lor, băiatul să bată câte un cui în uşa de la intrarea în casă.

Fiul a promis să facă întocmai. Nu se sinchisea el de cuiele bătute în uşă. Săptămânile treceau, cuiele se înmulţeau.

Privind totuşi într-o zi uşa, băiatul a tresărit. Atât de mult să îşi supere părinţii? Trebuia făcută o schimbare. Cu timpul a descoperit că mult mai bine este să te controlezi decât să-ţi răneşti părinţii. Şi a venit ziua când băiatul nu a mai bătut nici un cui în uşă.

S-a dus prin urmare la mama sa ca să-i spună isprava lui şi să-i făgăduiască îndreptarea.

„E minunat ce faci, pentru fiecare faptă bună poţi scoate câte un cui din uşă.“

În scurtă vreme nu mai era nici un cui înfipt în lemnul uşii. Atunci, fericit, copilul s-a întors bucuros la mama sa pentru a-i da vestea cea mare.

Ea a zâmbit, după care i-a spus: „Da, e adevărat, cuiele au dispărut, însă urmele lăsate în uşă au rămas.

Fii deci atent la oamenii din jurul tău. Sileşte-te pe cât poţi să nu-i mâhneşti fiindcă un cuvânt sau un gest nelalocul lor pot conta foarte mult. Şi după aceea nimic nu va mai fi ca la început“. (Augustin Păunoiu)

Cuiele

(lectură)

după *Pop Simion*

Omul avea un fecior rău cum e fierea. Lenea curgea de pe el, în timp ce cu ușorul trai era frate de cruce. Doar de blestemății și rele era bun. Tătîne-său nu-l bătu, cum făceau alți părinți. Bătu cîte un cui în ușă de fiecare boacănă a neisprăvitului; cuiul și fapta de ocară.

Timpul curse, ușa se umplu; deveni zid de cuie. N-aveai unde pune un deget și fiul omului se înfurie, vorbind către tatăl său:

— Nicăieri ca la noi. De ce ai bătut cuie în ușă?

— Tu le-ai bătut, zice tatăl.

— Eu?

— Da. N-ai făcut tu rele, duium, cutare și cutare, nu mai țin minte cîte, multe, fără număr?

— Făcut, recunoscu fiul.

— De fiecare faptă rea am înfipt cîte un cui. Privește, ăsta ești, vorbi tatăl, posomorîndu-se rău.

— Nu-i supărare, cuiele se pot scoate; eu voi fi acela, promise fiul.

— Poate făcînd tot atîtea fapte bune, spuse tatăl și își văzu de propriile griji.

Odrasla își luă rolul în serios, se făcu alt om, de nerecunoscut, încît fapta de laudă și actul de mărinimie deveniră obișnuință. Nu trecea zi să nu ia cleștele spre a scoate un cui-două din ușa fărădelegilor lui.

Timpul curse, ușa se goli și fiul alergă într-un suflet la tatăl său, care albise pe cap, trăgea să moară. Spuse către el, strălucind de bucurie:

— Văzut-ai, tată? Nu mai e nici un cui. Le-am scos pe toate!

— Dar găurile?

Teme:

1. Povestiți o faptă bună făcută de voi, care a atras bucuria părinților.
2. Citiți povestirea *Micul copist* din cartea *Cuore*, de Edmondo de Amicis.

Proverb:

Copiii — cinstea părinților,
iar părinții — lauda copiilor.

